

21.2.1986

מזרח

קפץ

פחית-77
(1399)30N

מה בעליון..

- שור ותוצה.
- נאצה עם כפיות כסף הכה - אידיק
- כפר - מנחם אספרטה - מתוך עיתון עיריני
- אמה אונחני אלמרים - תגאבוד
- על גלגלים אונשים - פויבון
- פחצור הברתה - ראיון עם בנות צמר אחני
- בעקבות עוז זה מדבר - - שופנה ס.
- משנה באמת כפרי - מוולטה
- מי אמה
- מחמתקי הכמן - על שיליה
- מצוין המזכירות
- מתוך "היחב" - קטאון התקמ"
- אם נאלמין ונכבה - נילכל! - שלומי שקב.

1... שבת שלום.

מזל-טוב
 לאוכלים ורפואה
 עם האהבה צו
 נכרה
 הנה אסמכתו ואלה

לבית כפר מנחם -

נזמר בזמר
 נהלל בלי גמר
 את מעשה זימרה
 מאמצים השקיע
 ברכה לו נביע
 על מה שנתן.

מתקנים שאלנו
 במח בילבלנו
 כמה התפעלנו
 על מעשה זימרה

אנו וילדינו
 מודים לזימרה
 ונושט ידינו
 אל ידיד נאמן.

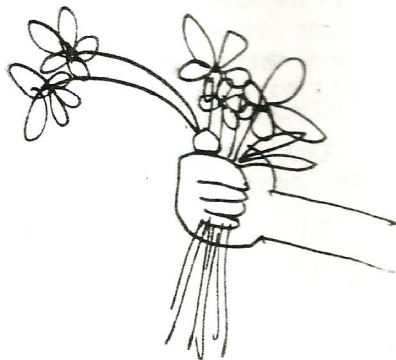
מערך השעשוע
 כמעט מנהג קבוע
 לחנוכה הרוזמן

מהירות הביצוע
 והא לכל ידוע
 לזכותו של זימרה.

חפץ חיים מזה היחס
 הז שבער מלא כף נחת
 למראה שכנות מוצלחת
 גם נרצה לגמול לכם

אך כעת חברנו יחד
 רק במעט יוזמה לקחת
 השירה בזה נשלחת
 כה לחי, כפר-מנחם!

בשם כל ילדי קיבוץ
 חפץ חיים.

נתינת אל כהיות כסף הרה... ..

לגילה - אני יוצא מתוך ההנחה שלך: שיתכן ואת מייצגת את עצמך, לכן מצאתי לנכון לענות לך במישור יותר אישי.

אני חי בכפר-מנחם 25 שנה. לא יצאתי לאף יום השתלמות, רכזתי ועבדתי בענפים שונים, אני פעיל בוועדות, עוסק באמנות בעיקר בשעות הפנאי, ואני לא מרגיש את עצמי ממורמר או מקופח.

נכון, הקיבוץ היום הוא יצור מרכב עם הרבה שאלות ובעיות שאין עליהן תמיד תשובות מוחלטות. אני הייתי אמור להיות בצורת שהכין את הוועידה, אבל מסיבות שלא תלויות בי, תרומתי היתה מזערית. באחת הישיבות הראשונות של הצוות בקרתי קשות את מה שהולך סביב הוועידה, את מטרת הוועידה ובכלל - ושאלתי גם אני בשביל מה כל העסק הזה טוב? במציאות הקיבוצית שלנו, והישראלית בכלל! התקיים בינינו ויכוח, אבל ברגע שהקיבוץ קיבל על עצמו לארח את הוועידה, עשיתי כמיטב יכולתי לתרום למען אירוח הוועידה למרות שלא הייתי שלם עם עצמי.

גילה - היד שלך היתה צריכה לרעוד בכותבך שורות ומילים כמו: פרובינציאליזם, מרקדים בראוה בלי תחתונים ופת לחם: - כשהגבאים דוחקים: ניכור עצום ממדים, השרדות קיומית, במקום שאין אמוץ בין אדם לחברו וכו'.

איפה ואיך הצלחת במעט השנים שאת בכפר, כש-90% מהזמן היית בהשתלמות, לצבור כל כך הרבה אכזבות ולקטול אותנו עד כדי כך.

אני בטוח שאיכפת לך וביקורתך אמורה להיות ביקורת בונה. אם אכן כך הדבר, זרקת כפפה שאת חייבת להיות בין אלה שירימו אותה.

בואי, נפשיל שרוולים ונראה מה עושים! מה אני עושה ומה אני יכול לעשות למען קיבוץ יותר טוב.

אריק הראל

כפר מנחם וספרטה

מאת: יגאל סולימן

הילדים עמדו נבעתים מול מחזה דמים זה והביעו את פליאתם באוזני הגננת, שעמדה אדישה

בצד. היא הסבירה, בשלוות נפש, שזו דרכו של הטבע. יש טורפים ויש נטרפים. וחץ מזה היונים מזיקות מאד ומלכלכות את שבילי הקיבוץ, ולכן ממילא צריך לחסלן. אז, לפחות שמישהו יהנה מבשרן.

ומדוע סיפרנו כל זאת? החינוך הקיבוצי מצטייר בעיני העירוניים שבינינו כחינוך השם דגש על העמקת הזיקה בין הילד וסביבתו הטבעית. לא באנו לקטרג על החינוך הקיבוצי, רק להזכיר שמקורו, לעתים דברים נראים קצת אחרת. נחזור ליונים.

לא במהרה השלימו הילדים, עם המראה שהשאר חותמו עליהם ועורר את התרגשותם. ונשאלת השאלה; האם זו הדרך החינוכית הרצויה כדי ללמד ילדים בגיל הרך את עובדות החיים, והאם נחוץ הדבר דווקא בגיל זה ובאופן כזה?

שני מקרים שיסופרו כאן ארעו לאהרונה בקיבוץ כפר מנחם.

לפני מספר ימים ננעלה, בכפר - מנחם, ועידת הקיבוץ הארצי. כלי התקשורת ידעו לספר שמארגני הכינוס החליטו לעקור עץ תאנה שעמד כפתח אולם הכינוסים, כדי להכשיר יותר מקום לאורחים הרבים. עץ זה ניטע בימיו הראשונים של הקיבוץ וילדים השתעשעו מתחתיו במשך שנים רבות. הכוונה לעקור את העץ האהוב קוממה את הילדים ועוררה את מחאתם. אך ללא הועיל, יד-הכורת גדעה את העץ ללא - רחם, מול עיניהם הדומעות של ילדי הקיבוץ.

מקרה נוסף אירע כפינת החי שבקיבוץ. באחד מביקורי ילדי הגן במקום, הדגימה הגננת את התרופעה של טורף ונטרף בטבע. היא הציגה מהשוכך יונה חיה והשליכה אותה לכלובו של הקרקל (חתול בר), בעודה בחיים. נגד עיניהם של ילדי הגן הקטנים, פרפרה היונה המסכנה בין אצבעו-תיו הטורפניות של הקרקל ולאחר מספר דקות נותרו על הארץ מספר כתמי דם, ונוצות בלבד.

הכתבה נלקחה מתוך "הנשמע בצכא" דותן מקומי של עמי (צכא)

על (הצכא) את (הצכא) - געמ: צים (הצכא) -

מה אנתנו אנרים!

א. העובדות

זה לא גילוי מרעיש למצוא שיש פער בין מה ש"כתוב בעתוך" לבין המציאות. במקרה זה מאחר ולגבי חלק מהדברים כולנו חכמים וכולנו יודעים בדיוק את העובדות, ויכולים לשפוט וגם להתרגז...

העץ שנעקר הוא כמובן עץ תות ולא תאנה, זו לכאורה טעות סתמית שאיך לה חשיבות אבל היא מלמדת באיזו מידת רצינות נבדקו הדברים.

יותר חמור הוא התאור הקובע שהעץ נעקר "בפתח אולם הכינוסים כדי להכשיר יותר מקום לאורחים הרבים". - סתם קשקוש.

בהמשך נאמר ש"יד הכורת גדעה את העץ ללא רחס מול עיניהם הדומעות של ילדי הקיבוץ" בתאור זה יש אמת ידועה אבל יש איזה פאתוס של אכזריות שהיה כמדומני רחוק מאד מהאמת במקרה זה.

את המקרה השני מכירים רק מעטים. אבל גם כאן על פי עדותם של יותר מ-2 עדים האמת היא שונה.

הסיפור לאמיתו אירע בשעת ביקור של ילדי גן - (כיתת) "תפוז". בשעת הביקור בארץ מקרי, לא יזום ולא מתוכנן מראש נכחו הילדים בשעת האכלת הקרקלים (חשוב לזכור שטורפים אוכלים בשר, אי-אפשר לתת להם רק שמנת). בד"כ מאכילים אותם בבשר אפרוחים קפואים, אבל מדי פעם כאשר נוצרות צוצלות (הגורמות נזק רב) נותנת אותן אפרת טרף לקרקלים.

אז זהו, לא הגננת שהדגימה את התופעה של טורף ונטרף ובטבע, אלא לאחר מעשה, ומתוך מחשבה שחשוב לדבר עם הילדים על הנושא, היא שוחחה אתם על עובדות החיים...

התאור על "הילדים שעמדו נבעתים מול מחזה דמים זה" והגננת "שעמדה אדישה בצד" גם הוא לא נכון, והוא לקוי קשה בתפיסה סטריאוטיפית של משפחת האדם.

כאילו הילדים הם רגישים ובעלי נשמה ואילו המבוגרים הם קרשים.

הדברים בשטח היו אחרים לגמרי! לילדים זו היתה חוויה,
חלקם היו ממש שמחים (מה לעשות!) ואחרים קיבלו את זה
קשה.
זהבה, הגננת, (האדישה!) אומרת שהיא לא יכלה להסתכל...
אותה זה הפחיד, והיא הסתלקה הצידה.

מוסרר ההשכל, אותו מוציא הכתב (יגאל סולימך) הוא ענינו
האישי. אבל ההגיון נותן שאם אתה מחזיק בנתונים לא נכונים -
גם המסקנות שתסיק יהיו מופרכות.

ספורו של הכתב לא מצוץ מהאצבע, יש כאן בסיס עובדתי נכון.
יש עץ שנעקר ויש צוצלת שנטרפה, אבל הסלט שהכתב הזה הכין
הוא דוגמא מעניינת ויפה לטיפול עמדות על בסיס חצאי
אמיתות.

ועל כך כבר נאמר שחצי אמת גרועה משקר.

ושמא יש כאן פשוט סיפור של עובדות שמתגלגלות מאחד לשני
ותוך כדי כך מסתלפות ומתנפחות (מה שאנחנו מכירים היטב.

ב. תגובות

ואחרי שגומרים את הדיון בפער שביך מה שכתוב בעתון לביך
מה שהיה, נשארות בכל זאת השאלות!

האם אומנם במשק חי, (בעל גישה חינוכית) שבו מטיילים
ילדים, חברים ואורחים לרוב. צריך להאכיל בעלי חיים טורפים
ב"בשר חי", בעניין זה מובאות כמה תגובות:

גדעון גוטליבר

זה נראה לי אכזרי מאוד, צריך להשתמש בפתרונות הזנה אחרים,
כמו למשל אפרוחים מתים.

שורי אפל

אין הכרח להראות כיצד טורפים, מאידך טורפים טיבם לטרוף -
אני מצטער שלא ראיתי, לא רואה בזה בעיה מיוחדת, זהו מנהג
העולם ולא נורא שילדים יראו.

זהבה

לילדים זו היתה חגיגה, זו היתה חוויה בשבילם, ממש "שמחה" היו גם ילדים שאמרו שזה נורא.

לאחר מעשה שוחחנו על זה, על מלחמת הקיום בטבע, על החיות הטורפות הניזונות מבשרם של בעלי חיים, בסך הכל זו לא היתה חוויה טראומטית! זה לא היה במסגרת שיעור, אבל אם עוברים חוויה כזו תוך כדי הסתובבות בטבע חשוב מאד לשוחח על זה.

אותי זה הפחיד וזאתי הצידה. לאחר מעשה אני חושבת שהצד הלימודי היה בהחלט חיובי.

אפרת פר

איך תגובה.

גדי

איך מה להתרגש, שמעתי שגם במשחטה שוחטים תרנגולות. בד"כ מאכילים את הקרקלים עם אפרוחים קפואים כדי לא להאכיל בבשר חי.
כאן היה מקרה יוצא דופן.

אורה דביר

מבחינה חינוכית זו טעות טאקטית, צריך להקפיד שדברים כאלה לא יעשו לעיני ילדים.

הכתבה הזו ניפחה את הנושא מעבר לכל פרופורציה. העובדה שזה הגיע בצורה כל-כך מסולפת לעיתון מלמדת כנראה על מידת אהדתו של הכתב לקיבוץ. זאת הבעיה שעליה צריך לחשוב.

על גלגל האש ואנשים...

עם פרוץ העלון מחדש בכיכובו של אביהו הזכור לטוב משהותו במזכירות כ-300 שנה, ברצוני לנצל את ההיזדמנות ולהעלות שוב מחדש את נושא הרכב, שלמרות שהוא מטופל היטב, ובידיים נאמנות, והרבה קיבוצים מתקנאים בנו בכל הקשור, בהזמנת וקבלת רכב לצרכי המוסדות, הכלל והפרט, לא תזיק קצת ביקורת עצמית של הנוגעים בדבר. המטפלים והמטופלים, ובעלי הרכב כאחד.

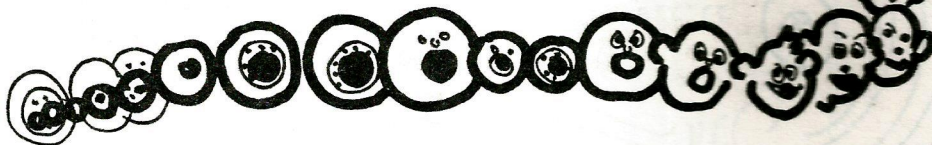
ראשית מספר מילים על בעלי הרכב. שלא כבשנים עברו שכל מפתחות בעלי הרכב היו בידי הסדרן, כיום הנטיה היא לא לתת את מפתחות הרכב לסידור, זה לא היה נורא כל כך אילו אפשר היה להשיג את הרכב ע"י כך ששולחים אל הפעיל חבר כלשהו לקחת טטנו את הרכב. אך בד"כ התשובה היא שלילית. רוב הפעילים גם אינם מקיימים את החובה האלמנטרית של רישום בלוח פנוי לא פנוי, וזה גורם לנו הרבה בעיות וקשיים בסידור ועם החברים.

כמובן שלכל אחד שתדבר עימו יש סיבה טובה מדוע אצלו זה כך, אך לרוב הסיבה אינה מוצדקת, לפעמים לא מוסרית ולפעמים אף מעליבה ולא חברית. ישנן עוד בעיות עם הפעילים כגון, לקחת רכב לצרכים פרטיים ומשפחתיים וכמו כן נתינת הרכב ללא רשות הסדרנים לאנשי שלומם ובעלי קירבה כלשהי אליהם. להוציא את זליג אשר הוא פעיל לדוגמא. (למרות שהוא "מואשם" בהמצאת השיטה שלא נותנים מפתחות לסדרן ממנו למדו היתר).

כל היתר אינם פועלים בצורה הקיבוצית ואני מוכן לעמוד למשפט להוכיח לכל אחד ואחד את צידקת טענותיי, לאחר נסיון של כשלוש שנים עם מעקב של הדרך בה פעלו.

כמובן שאין לי דרך לכפות על הפעילים את הדרך הקיבוצית, כי אין לי את השיניים, הסמכות לכך וכך גיבוי של המזכירות. קשה מאוד להתמודד עם בעיה כזו כשכל אחד חושב שהוא הכי בסדר ורוצה שקודם יתחילו האחרים, ולמה דוק אני, ואני לא אוהב את הסדרן ועוד הרבה סיבות לא מוצדקות אחרות שגם למזכירות אין כוח וזמן לטפל בכל אחת ואחת.

אבל דבר אחד מאוד ברור לנו קשה מאוד ובעיקר בזמן האחרון שירדו שני כלים ממצבת הרכב. ה-911 נמכר ללא קניה חדשה וה-195 עבר לחיים מעייף.

הצרכים גדלו מאוד בעיקר מוסדות ומירפאה, ובעיקר בשבתות וחגים, מצבנו ממש עגום מצד אחד יש לנו מטרה לתת לכל החברים רכב ומצד שני איך לנו היכולת במצב שכל הכלים לא פנויים (של הפעילים), ואנו כל היום ע"י הסידור שוברים את הראש. מה יש שגם החברים ידעו מה קורה בחלק השני הוא המטופלים.

כאן הבעיה קשה שבעתיים כל אחד שמזמין, רוצה רכב וכשאיך יש צעקות וסצינות, ואתה לא משתדל מספיק, והזמנתי קודם, וזה לא פייר ועוד ועוד. בעייתכם נובעת מהחלק הראשון של מאמר זה. לא איתי תנהלו את המלחמה אלא עם החברים שעלו לגדולה ושכחו שגם הם צרכו פעם רכב וגם יצרכו בעתיד ומאוד קשה להסביר להם וגם לכם כל הזמן!!! חייבים פעם להסביר את זה לכולם בעלון וברור.

בעיה שלישית היא המטופלים. גם עופר החמוד וגם אני, סוסי עבודה ותיקים בנושא הרכב. מאוד שמחתי שעופר נכנס לעזור לי, הוא עושה זאת על הצד הטוב ביותר, נראה לי שאנחנו ממש יחד עם קצת שלומי ג. והרבה אורי ברקת רבעיית ה-"איידס טיים" עושים את העבודה נאמנה ומשתדלים מאוד לעשות את התפקיד היטב. אבל כמובן יש גם כאלה שלא מרוצים ויש להם טענות על זה או אחר, כיוון שאני הותיק רוב הטענות הן אלי.

אני אוהב לעשות את התפקיד הזה, גם נהנה לשרת את החברים וגם נהנה בעצמי... קרוב לצלחת וגם אחד מצרכני הרכב הגדולים בקיבוץ. אך כמובן שלא טוב היות האדם שמח בחלקו לאורך זמן, ולכן לא העלב גם לא אכעס מאוד אם יוחלט בועדת מינויים להחליף אותי, וזה שיבוא אחרי יקבל את התפקיד בצורה יפה ומסודרת כמו שאני קיבלתי מעומרי הזכור לטוב!!! (בתפקיד זה).

עוד הערה קטנה יש לי כדי להרגיש שאמרתי הכל שהיה לי לי בלב, חברים כשאתם נוסעים ברכב אנא בידקו שמן מים ודלק. גם השתדלו לנקות את הרכב בפנים ובחוץ. כלפי חוץ זה הפרצוף שלנו לפעמים אני רואה סוברו שנת-80 על הכביש מבריקה כמו חדשה, ושלנו 84 נראית כמו גרוטאה. למה???

וכשאתם כבר ברכב, זיכרו!!! עוד מישהו צריך לנסוע אחריכם. נא לבוא בזמן הנקוב ושלא יחכו לכם ברחבה לפעמים שעתיים. היום זה הוא ומחר זה אתה.

הבה נעבור את החיים בשלום!!!
סעו בזהירות ושובו בשלום
בשם הצוות

פיצ'וץ

לחזור הביתה...

ראיון עם בנות עומר שהשתחררו מהצבא
=====

חמש מבנות "עומר" השתחררו, "תכתוב שאנחנו נחמדות!"

לא חגגנו את האירוע, לא בשכבה הצעירה, ואפילו דיון נאות לא היה. מלבד כמובן ועדת חילים והאימהות שלנו שארגנו לכבודנו ארוחה סינית מצויינת - ועל כך באמת תודה רבה! החור שהיה בעלון ובתרבות מתרץ את העניין אבל זה נשאר תירוץ...

אז בהזדמנות זו שיש עלון ובתוך מסגרת יפה:

ברכה חמה לבנות עומר -
הילה, עדי, עלית, ענת ושחר,
לרגל שיחרורן ושובן הביתה.

הצעה אל עולמך של הבנות אל המחשבות ההרגשות התוכניות, יש בה (להערכתי) עניין רב ומשמעות רבה.

אז רשות הדבור לבנות.

איך היתה הרגשתכן לחזור הביתה לאחר הצבא?

- ענת - לחזור הביתה!
- עדי - כיף לחזור הביתה.
- עלית - חיכינו.....
- ענת - הכינו אותנו להתכוונן לנפילה הגדולה; עדיין לא פגשתי בזה, זה היה הרבה יותר קל ממה שחשבתי, אני עדיין בשלב הריחוף.
- עדי - יש קצת ירידה מהציפיות אם כי השגרה היא עדיין ברורה ומהנה בד"כ.

מה הכי לוחץ (מפריע, מעצבן בקבוץ?)

ענת - התקציב נגמר לי

שחר - אני מרגישה משהו איכס, אבל לא יודעת בדיוק מה, זה קשור לערוץ 16, הערוץ הפנימי.

עדי - עניין הרכילות, והכניסה לחיים הפרטיים, לא נפגעתי מזה אישית, אבל אני רואה את זה על כל צעד ושעל. כל אחד לא רק רוצה לדעת, הוא צריך לדעת, הוא מוכרח.

הילה - עוד לא נחתתי, עדיין לא מעורבת.

ענת - יש ימים גרועים, ויש גם אנשים לא נחמדים.

עדי - מה שבאמת הכי גרוע זה שניסו להפוך את חדר האוכל של הקבוץ למשהו כמו המתנ"ס באופקים.

עלית - הכי איכס לנקות עופות במטבח!!!

מה כן מוצא חן בעיניכם כאן?

הילה - פתאום יש לי הרבה זמן, המון זמן רזה יופי!

שחר - ההתעמלות עם מרים ויורם, זה מה שאני הכי אוהבת.

עדי - הזמן, זה העניין, פה יש הרבה אפשרויות, להתפתחות אישית.

עלית - אפשר ליצור! אפשר לגדל כלבים וחתולים.

(כך נכון, זה נכון משלימות כולן) תכתוב את כל השמות שלהם, זה נורא חשוב,

לעדי יש כלב רועים פלמי הכי חמוד! שמו - תות (סטרוברי)

ענת מחזיקה חתול יפהפה - יפת צ'מבלו.

לעלית חתולה סיאמית "שפה" ג'יפסי.

ולשחר כלבה - לקסי שויאר.

* האם אתן כאן לשנה ואחר-כך נראה? או שיש לכן כוונות לטרוח ארוך, לכל החיים? בקיצור מה הלאה?

שחר - חשוב לי לשנות את שנת החופש לכיורן של שנת קשר, אני מרגישה שאני צריכה לנסות דברים אחרים, ואולי בעוד כמה שנים אני אוכל לשפוט ביתר אובייקטיביות את מה שקורה כאן. לא הייתי רוצה שהנסיון בחוץ יקרא עזיבה, אני רוצה לעשות את מה שאני באמת רוצה.

ענת - באתי לכאן, הביתה, ואני נותנת הרבה צ'אנס למקום,
אני בהחלט מתכוונת לבחון את הדברים. אבל כדי לבחון
ברצינות אני חייבת לצאת, ולהכיר דברים אחרים, ויתכן
בהחלט ששנה לא תספיק, על כל פנים אני לא במצב שכבר
ברור לי שזהו! בסה"כ נולדנו כאן, אך עדיין לא בחרנו
לחיות כאן.

עדי - (כמה דברים) מושג העזיבה מלווה בהרגשה שמי שעוזב הוא לא
בסדר, שהוא בוגד, או לפחות כמעט, וזה לא נראה לי, מאד!
יש שנים שחובה לנצל אותן לכל מיני דברים (שגעונות).
הקבוץ צריך לתת לזה יותר לגיטימציה ולא להיות כל-כך נוקשה
בהגדרות ובדרישות.

עלית- מסכימה עם עדי ב-200% (וזה לא מעט).

האם הערכים והאידיאולוגיה עושים לכם משהו? האם הם מהווים
גורם בשיקול

עדי - זה כמובן אומר משהו ויש לזה חשיבות. יש לנו גם יחס
לפוליטיקה... (ענת כולנו שמאלניות!)
עדי (ממשיכה), אבל מצד שני, אני לא כמו הסבים (ואפילו לא
כמו ההורים), הגשמת הסוציאליזם לא עומדת בראש מעיני. הם
האמינו שהם חיים כדי להגשים את העקרונות, אני לא באה לשרת
את העקרונות, אלא הם צריכים לשרת אותי ולאפשר לי לחיות
טוב יותר לפי השקפתי, אבל זה כבר עניין פילוסופי.
באופן כללי העקרון המנחה אותי "חיה ותן לחיות". לא
צריך לחיות לנצח ע"פ עקרונות שנקבעו אי-פעם בתקופת
לנין. (למרות שאין לי שום דבר נגד סוציאליזם ואחרות
עמים).

ענת - בהחלט כן, אני מרגישה שיש ערכים שנטמעו בתוכנו, לאו
דווקא הגשמת האיזמים יותר בתחום הערכים האישיים -
יחס של אדם לחברו ולסביבתו. ערכים אלו בטוח ישפיעו על
החיים שלי בכל מקום, אפילו באוסטרליה...

עלית- ודאי שיש השפעה לאורך כל הדרך, אחרי הכל 20 שנה
לא הולכות ברגל.

הילה- התקופה השתנתה ואיך שהוא זה צריך להשפיע גם על הערכים.

איך נראית בעיניכם השכבה הצעירה?

(כאן במקלה, ללא סוליסטים):

"היא לא כל-כך נראית, איך קשר", פה ושם עם מישהו מהעבודה וזהו".
"לא מכירה אף אחד, ודווקא ובעיקר מה"חץ".
"אני בכלל לא מרגישה את הצורך בביחד הזה, חסר לי יותר לעשות
את הדברים שעם עצמי.

"הצעירים מאד סגורים וישנים"
"כולנו מרגישות פחות או יותר אותו דבר, המצב קשה, יש צעירים
ואיך "חץ"."

בעניין חטיבה צעירה תכתוב שאיך כאך לא פלוגה, לא מחלקה
לא כיתה, ואפילו לא צורת (שלא לדבר על חטיבה)".
"חסרה חמימות איך כאך חוס"

"איך הרגשה שמנסים לקלוט, יש כאך המוך סנוביות, איך הרגשה
שהם מעוניינים ליצור קשר"
ולבסוף; "הם יעשו לנו שמיכה אחרי זה"

מהי התדמית של הקבוץ בעיניך

חני (שהצטרפה בינתיים) נראה לי שנורא עצוב כאך, אנשים
חורשים את האדמה, חסרה שמחה.

הילה - כל אחד חי את החיים שלו בתוך עצמו, ובתוך זה קשה
מאד להקלט.

עדי - ברקע ישנם תמיד הדשאים, הגינות, הבית - החיצוניות
היפה. אם להעמיק; - יש כאך שטיחות רוחנית מסויימת
חסר מעוף.

עלית - מקום יפה, עם הרבה דשאים שקט ושלווה, ובכל זאת
אפור בעיניים.

רמשפט אחרוך כל אחת

עלית - צריך להביך (לפחות לנסות) שעד עכשיו הכל היה פחות
או יותר מסודר לנו בחיים נולדנו, גדלנו, למדנו
היינו בצבא ועכשיו הגענו לרגע הנכסף: שלב הבחירה החפשי
אשר בו אנחנו יכולות לעשות ככל העולה על רוחנו לממש
את כל חלומותינו ושאיפותינו, פשוט החופש לבחור,
נורא מסחרר וזה טבעי.

חני - חשוב לתת הרגשה שזהו הבית, גם אם יוצאים, צריך
להבטיח שתהיה גם דרך חזרה.

ענת - הקבוץ צריך לעזור גם לבנים שיוצאים החוצה.

עדי - יכול להיוצר מצב (למרות שאני בהחלט לא אומרת שזה
ככה) שהקבוץ לא יצדיק את עצמו בתור דרך חיים טובה
יותר, כי לאנשים פשוט לא יהיה יותר טוב לחיות כאך
ואז לא תהיה לקבוץ זכות קיום. כרגע נראה לי שהכי חשוב
שכל אחד יחיה את חייו בדרש שהכי טובה בשבילו. ובאמת
בכל מצב פה תמיד נשאר הבית.

כאן - אביבא

בעקבות עוד דה מדבר... ובכלל.

התלבטתי האם להתבטא בנדון, לעתים צריך לדעת להפרד מדברים ולא להמשיך לעשות מזה עניין. נראה לי שסה"כ נפרדנו מהועידה וחזרנו לעצמנו. לפחות לגבי המאמר שלך גילה, היורה את השיבה והעמיד מחדש את הכל בפרופורציה האמיתית.

אנחנו מאד מהר מאבדים את הראש וכשהראש חוזר למקומו זאת האמת. גם אני לא בתחושה מנופחת, לא יצא מזה הריון וגם לא יוולד מזה שום דבר.

אם אפשר להשוות זאת להריון התחושה היא של הריון מדומה. אני לא מרגישה כמוך שנתרסק בשל כך, וגם ההשוואה המחמירה שלך על הגרביים והתחתונים מוגזמת. אני לא חושבת שהמצב הכלכלי של היום עומד פה למבחן לעומת מה שהושקע בוועידה, אלא אותו הירופי אותה החדורה שהיו לנו פעם בעצם לא קיימים - כאשר הלך הירופי הזה זקוקים לאומנות - צובעים ישנה העמדת פנים.

זה קיים בחיים אך נראה לי שזה מעבר ליכולת שלנו לתפוש עד כמה צריך להצטבע.

לא הייתי שותפה מאד פעילה בוועידה. עשיתי את המוטל עלי. לא כעונש בהחלט כחובה נעימה ויש כאלה חובות.

תוך עבודתי שמעתי לידי את הקולות של מי צריך את זה בכלל, למה אנחנו לא עושים זאת לעצמנו, זאת צביעות וכו'....

השבת לאותה חברה שגם בבית הפרטי שלנו אנחנו נוהגים לעשות דברים צבועים. לא פעם מתאמצים, מעמידים פנים, מביאים, מסדרים דברים שלמען עצמנו אולי לא היינו טורחים בכלל.

מאוד קל להגיד אחרי - מה היה טוב לו עשינו כך או אחרת.

לא טרחתי להשמיע את קולי קודם ותוך מהלך העניינים משום שאני מכירה את העם בו יושבת אנכי, ובהחלט בתחושה של פחד מתמיד האם בכלל רוצים לשמוע האם בכלל עוד מוכנים לעשות ולא מתאמצת היום בלשנות.

עמדתי עם חבר לדוגמה מול הארון שהוצב לכבוד קבלת שבת "פינת השבוע" צר היה לי. לא שמחתי בו למרות שזה הזכיר נשכחות - אבל כאמור אלה נשכחות.

זה היום לא חלק ממני, וכמו ארוך ה"קודש" הזה ועוד דברים דומים לו הם לא מנת חלקנו. - ואז מתגנבת המחשבה לו נעשו פעולות אלה אפילו בצורה מלאכותית מספר חדשים קודם לכך עבורנו ולא אחרי, אלא דוקא לפני הועידה, אז כל טפילות השכם והמהומה והו הא, היו יותר מתקבלים. לפחות לגבי היה ניטל מזה האלמנט הצבוע המלאכותי עד בעצם לבלי הכר.

האם זה באמת אנחנו? או שמא נפלנו לכוכב אחר?

איך לי שום ספק שבדרך שנעשית ועידה או מועצה יש לה סדר עדיפויות והזרמת משאבים שסתם ארוע בקבוץ לא מקבל, אז מה הפלא להצלחה הגדולה?

גם אם צופה אני מידי פעם בזוית העיץ אל אותה חדרות יצירה אל אותה עשייה שהיתה כן מנת חלקנו, ואם ננסה להשיב אותה נצטרך לשם כך אורח רוח והרבה מאמצים שהיום אינני בטוחה שאלה כוחות רק רדומים, או שמא הם אזלו ואינם עוד. ושום ועידה לא תהיה הטענה לכך.

אני בהחלט חושבת כמור על הישרדות שיש בה טעם שיש בה את שאר הרוח מעבר ליומיום שיש בה את השמחה, שיש בה עומק רוחני. ולזאת זכיתי אולי פעם אחת בחיי בצורה מרוכזת כאשר הייתי שותפה במועצת התרבות שהיתה בהזרוע, שהתנהלה בצורה יוצאת מהכלל מכל הבחינות.

יצאתי משם באותה התרוממות רוח שרצו שבעצם נצא, באותה תחושה שיש טעם להאבק ולטעת מחדש ערכים ושזה כדאי לדורות הבאים, שזה חשוב בשבילנו.

היום אני לא חשה את אותה התרוממות הרוח, אינני בטוחה כמו אז שאכן ניתן להשיב כל זאת, והלוואי ואתבדה. אהיה שותפה לשמחה אם אכן זה יקרה.

בהחלט מקבלת ממך את העניין של הניכור שאת מדברת עליו. ובעצם אם אנחנו באמת כאלה - אז עדיין מוקדם לדרוש.

אז למי שלא מכיר אותי, את האנרגיות שלי, אני שופכת בחינור לשמחתי שבעת רצון, נהנית מכל רגע.

יושבת די ביציע, אוהבת את הקבוץ שלי, יודעת שאפשר היה
פעם יותר טוב ולא רק לרגע. מקווה בכל ליבי שאכך ומי
יתן ישתנה משהו.

ולבסוף שני למה? ושני ככה!!

למה היה כדאי שהועידה תהיה כאן?
בשביל להוכיח לנגבה ולנגביים שגם כפר מנחם קבוץ מוצלח
ובעל יכולת.

למה היתה סופה ביום הועידה?
עוד נצבים אנחנו מול המראה הגדולה של רבוץ העולם,
שולח הוא בנו סופה כזו שלא ידענו כמותה וזאת על שום
מה?
בשביל שלא נראה כל כך במיטבנו, שלא נהיה גאים מדי.

שושקה.

פאמיליה אלוין
מנחם סוק

פחיום אלוין
מנחם-סוק

פזילכס עם החלפות
"ק, בימות" = 70, 50, 40
נה אמי!

פחיל יפה
מנחם-סוק

חשבו באמת "כפרי"

על גריעין-כפרי

"כפרי" - הנסיון הגרעיני הנוכחי שלנו מתקרב לאמצע תקופת שירותו הצבאי. עם הרבה לבטים ו"כאבי בטן".

כשאנחנו ניקיננו וערכנו וחוזר חלילה את ימי הוועידה כאן, סיים הגרעיין תקופה של חצי שנה בהאחזות "אשכולות" הסמוכה לקיבוץ להב. בפרק זה מצוי כל הגרעיין יחד - בניס ובנות - עם גרעיין נוסף, במעיין "מיני-קיבוץ", והיא אמורה לשמש לגיבוש חברתי לחידוד הכלים הקבוצתיים בתוכו.

במקרה של "כפרי" לא זכה המישור הקבוצתי לשינוי או התפתחות - איש איש במקומו כמעט ללא מחויבות לכלל הגרעיין כשזכותו של הפרט עומדת מעל כל נימוק.

גם כאשר מדובר על עזיבת הגרעיין - איך למנוע מאיש את רצונו או הזדמנות העומדת לפניו.

כרגע מוצב הגרעיין במסגרת חטיבת הנח"ל ברמת-הגולן, כולל עשרים חברים המפועלים בעשרה מקומות שונים ברחבי הארץ - אחרי הוצאת "אחוזי פיקוד", מדריכים לשומר הצעיר והצבת בעלי כשר מוגבל בהתאם ליכולתם.

בתקופת ההאחזות שמרנו אתם על קשר שבועי - נסיעת אחה"צ עם קצת צ'ופרים ופגישה - שיחה עם החבר'ה. כרגע מסובך יותר לרכז את כל הגרעיין לפגישה, ויש לעשות זאת בהתאם לפעילותם הצבאית בחטיבה בעיקר. המרחק גם הוא הפך משמעותי, ורמת-הגולן אינה להב.

קיים קשר בין הגרעיין לחיילים, לחלק קטן מהמשפחות המאמצות ולמספר צעירים, אך קיימת משני הצדדים - גריין וקיבוץ - תחושה חזקה של חוסר קשר ועניין הדדי.

במסגרת שלושה ימי סמינר שנערכו בכפר-מנחם לגרעיין לפני כשלושה חדשים, הועלתה ע"י הצוות - אביהו ואני - לראשונה אפשרות של פירוק הגרעיין כיוון שממילא אינו מתפקד ככזה.

הצעה נוספת לבחינת האפשרות העלה הגוף הצבאי המלווה את הגרעיין לפני חודש. חשוב להזכיר שהגוף הצבאי המלווה והן מדור הגרעינים של הקיבוץ הארצי, מכירים חתך גדול של גרעינים ומציגים מזוויתם - הם ראייה מאוזנת יותר.

חברי הגרעין אינם מעוניינים בפירוקו מחד, ומאידך איבדו
רצון, כח או זיקה כלשהי - למעט רמת הקשר האישי ביניהם -
לכלל הגרעין כקבוצה.

בעוד כחצי שנה אמורות שבע מהבנות להגיע לקיבוץ לתקופה של
חצי שנה ואח"כ יצטרפו אליהם שבעה בנים.

המשך הקשר תלוי בגרעין ובקיבוץ, ובהחלטה על ההמשך
שותפים גם הצבא והקיבוץ הארצי.

מחר אמורה להתכנס שיחת צעירים לדיון בנושא.

לכלנו - דרך צלחה.

משה' לה.

לקראת נושא הספר בחברת ילדים-

אנו מעוניינים בעותקים רבים של הספר "הבכור לבית אבי"
מאת דבורה עומר.

אם בביתך מצוי הספר - נשמח לקבלו ונחזירו אליך בתום
הקריאה.

את הספרים יש להביא לתא הדואר של רות כצנלסון
או עמליה גולדברג.

תודה!

מחשבות

את תקופת כהונתה, ואיתה גם המזכיר. כזכור, כבר בחרנו מזכיר חדש, הוא אסא ברק ונראה שהוא כרגע עסוק בלהרכיב לעצמו מזכירות חדשה. כל ההערכה והכבוד לחברי המזכירות הקודמת שהתמידו מעל לכל המצופה וברכת דרך צלחה לחדשה שבוודאי תקום לנו בקרוב.

*

בשיחת הקיבוץ במוצאי שבת אושר מינויו של טורלדו כיו"ר התארגנות הדרום של מדג-ריות האזור - בתקן של נציג קיבוץ גת. הציע איתן:

שישלחו לנו תמורתו לולך או... מזכיר!

*

תחירי ירדה!

השבוע עמד אצלנו בסימון של ירידה טובה: ירד גשם (קרוב ל-100 מ"מ בעשרה ימים ומעט מזה אפילו נכנס למאגר), ירד המדד (אל מתחת לא-פס) - וגם ירד מאיתנו אסיר שכבר החלטנו לקלוט. נראה כי חיי עבודה וחופש בקיבוץ הפחידו אותו לבסוף...

*

ארלט קיבלה על עצמה את אשר שולה ז"ל היתה עושה בנאמנות: לטפל ב"שמחות" פרטיות של חברים, כגון ימי הולדת לידת נכדים וכו'. כולנו מתבקשים למסור לה על כל "חגיגה" כזאת, שלא יקופח איש בשמחתו.

כז, א-פרופו ועידה... זוכרים את הייצור הזה? כולנו היינו ב"היי", רבים וטובים קיוו שנשכיל להפוך את הוועידה למנוף להמשך פעולה, ל"מסע התעוררות". והנה התפרסמה תכנית נאה: מסיבת סיום וסיכום, שיחת קיבוץ של הרהור ותכנון משותף בעקבות ולקראת, שתייה נדחו מפאת אבל - אך מדוע נעלמו לגמרי, ירדו מסדר היום שלנו מבלי להשאיר עקבות כלשהן? מדוע לא ליהנות מטפיחת-שכס עצמית, מקצת נחת קולק-טיבית מבוטאת בחרוזי אביהו או אחרים, מדוע לא להתקבץ יחד ולהסיק מסקנות של עשייה-לעתידי, של הנעת כל גלגלי הקיבוץ מחדש? האם כל המאמץ המוצלח הזה ישקע בנבכי ההיסטוריה כסופשבוע מרוטם אחד, יחיד ומנותק מכל המשך?

*

ואפרופו ועידה: בישיבת הסיום קיבלנו מתנה מהקבה"א בדמות שטיח אמנותי יפהפה, מיצירות קיבוץ פלך בגליל. הוא הוצג ברוב כבוד בחדר האוכל - ומאז הוא נעלם מעינינו. האם מישהו יאיר את עינינו ויספר לנו היכך שוכן שטיח זה או שמא התערפף למרחקים-לא-נודעו?

*

לאחר שירות רצוף ונאמן של שלוש שנים, סיימה המזכירות

חברים (לא-רבים) משלנו יצאו להשתתף בשתי הפגנות נגד הרב כהנא, אחת בירושלים ואחת בקרית מלאכי. מי שלקח חלק בשתי ההפגנות היה - כל הכבוד! - א ב ר ה מ' ל ב ר ר י ד א.

לארנוך, החוזר השבוע ממסעו לארה"ב ואירופה - ברוך הבא ו"מה הבאת לנו במזוודתך?", אולי הזמנות במיליון?

נא לעשות הכרה: זהו לא אחר מאשר מאומצנו, אסיר ציון וסירובניק-לשעבר ישה גורור ד צ ק י, בן ה-40, עם אשתו פאולין ובתם בת הארבע אסתר. במשך שש שנים לחם האיש על זכותו לעלות ארצה והיה לאחת הדמויות המרכזיות בתנועת ההתנגדות של יהודי בריה"מ, מה גם שהדגיש במאמבקו לא רק את זכות היהודים להתאחד עם משפחתם אלא את זכותם הטבעית לחיות בארץ מולדתם. גורודצקי הוא מורה למתמטיקה ופעל רבות גם בשטח זה בעירו לנינגרד. שחרורו והיתר עליה למשפחתו באו לפתע "כאחד הניסים בהיסטוריה היהודית", כפי שהתבטא עם עלייתו ארצה, לפני כחודש ימים.

בקרוב הם יגיעו - ממרכז הקליטה בגילה - לביקור ראשון בכפר מנחם וכולנו מקווים שנוכל להעניק להם הרגשת בית.

י. ד.

ממרחקי הזמן - לדמותה של שולה

ממרחקי המקום והזמן עולה דמותה של שולה. המקום - עיץ השופט בראשית הדרך, קיבוץ ממוקם על גבעה רמה, מוצלף ע"י רוחות סער זועפות בחורף מוכה שרב בקיץ, נקודת ישוב שאדמותיו היו מכוסות באיך-ספור אבנים וסלעים, ומתחתן שכנו במקרים רבים, עקרבים או נחשים.

שממה מאובנת שהקרינה אור מסנוור בימות הקיץ והחורף והפכה לביצה טובענית. מה שונה סביבה זו אחרי עמל של השנים שחל פה.

והזמן - 1940, ארץ ישראל ריקה למחצה. נופים בראשיתיים, גבעות חשופות, אופקים פתוחים. עדיין יכולת לראות, בימים בהירים, את תכלת גליו של היס התיכון מזה ואת ראשו של התבור מזה. עיניך החליקו באיך מעצור על הכרמל שממול והבחינו במוחרקה שעל ראשו. וחד-העיך ראו את המטוסים האיטלקיים שהפציצו את בית-הזיקוק אשר בחיפה.

זהו הזמן ששמות כמו כופריץ, ריחניה, ג'ווארה, אוס-אל-דפוף, עיץ סוכר, רמת-השנים וכו', היו חלק מאוצר המלים היום-יומי.

וממרחקי הזמן והמקום עולה דמותה של שולה, אשה צעירה, דקת גזרה ושברירית. עד מהרה התרגלו שוכני האוהל, חברי הגרעין הגרמני, שהיו ברובם רווקים, לביקוריה התכופים של שולה בעיץ-השופט, ולרעיון שמשפחה חדשה נוצרת.

ומי שביקר באוהלם של שולה ויענקל, זוכר את מאור הפנים, את הסדר והניקיון ואת החפצים העשויים מפח - מעשה ידיו להתפאר של יענקל - כמאפרות, אגרטלים וכל היוצא בזה.

זכר מחווה זו - מתנת בעל אוהב לאשתו הצעירה - נרשם בזיכרון ומועלה כעת על נייר.

שולה היתה אשה מסורה וטובת-לב בעלת חוש הסתכלות טוב וזכרון מצוייץ. אימרה היתה נהוגה בחברתנו, בעת ויכוח או חילוקי דעות בענייני תאריכים וכו': בוא נשאל את שולה... שהרי היא זכרה דברים רבים שאחרים שכחו.

וכעת נסגר מעגל. בשקט, ולפעמים באיך רואים, מסתלקים
הם מארץ החיים, אנשי בראשית, בונני הקיבוץ.

כעלי שלכת שנושרים מן העצים, כציפורים הנופלות על
הארץ בלא רוח חיים.

משה לביא

אנו משתתפים
באבלם של מרים
ומשפחת קליין
במות אמה - ברנה.

מציוני המזכירות

.9.2.86

גל-רן

המזכירות דנה בענינו של גל בהקשר לספור המכוער...
על ה"ברווזון היפה" שעיקרו בקצור:
לפני מספר ימים לקחו גל, במשותף עם עוד מתנדב ברווז
(נקבה) נדיר מסוג "טודורנה" ממשק החי (ספארי) ושחטו
אותו במטרה להעשיר את התפריט!!

המתנדב קיבל הודעה לעזוב מייד את הקבוץ.
עם גל נערך ברור, והנושא הובא לדיון במזכירות.

הדיון במזכירות בענינו של גל לא הצטמצם אך ורק לשחיטת
הברווז, אלא גם להיבט כולל יותר, לתפקידו של גל בקבוץ,
בעבודה, בחברה ובכלל.

החלטת המזכירות קובעת:

- א. יש להוציא את גל-רן מהקבוץ.
- ב. גל לא יוכל לחזור לקבוץ ללא אישור מוסדות הקבוץ.
- ג. בתקופה הראשונה (עד חצי שנה) יש לשמור לגל את חדרו
בקבוץ.
- ד. הקבוץ ילווה את גל ויעזור לו במידת הצורך למצוא את
דרכו בחוץ.

לנגד עיני המזכירות עמדו טובת הקבוץ וטובתו של גל גם יחד.
להערכת המזכירות יציאתו של גל מהקבוץ עכשיו, היא לא רק
עונש אלא גם תשובה אפשרית לגל.

- סיכוי לפתוח "דף חדש"

אברהם טולדו - ריכוז ההתארגנות

המזכירות אישרה את יציאתו של אברהם טולדו לריכוז
"התארגנות הדרום" של משקי הרבייה. הכניסה לתפקיד מיועדת
לזמן הקרוב והוא יהיה במסגרת עבודת חוץ.

המשק מצילנו מהמזכירות

אורי ברקת

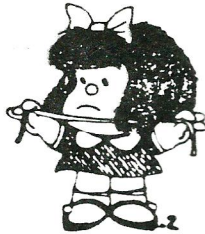
אושרה נסיעתו של אורי ברקת לביקור משפחתו בארה"ב.
הקבוץ ישתתף בהוצאות נסיעה זו במסגרת 50%.

* זהו! עד כאן. המזכירות היוצאת יצאה!
זו היתה הישיבה האחרונה.

ברכה חמה למזכירות זו שבמשך 3 שנים משכה בעול. חברי המזכירות
ישבו ב-131 ישיבות (בהעדרויות מעטות בלבד).
הישיבות היו קשות "אכלנו" הרבה "חצץ", ובכל זאת נשארו בחיים.

עת הרוטציה הגיעה! יישר כוח לחברי המזכירות היוצאת,
וכמובן ברכה חמה למזכירות החדשה.

יהיה בה מקום לכל
מה שיניסו ל' לראש?

אם נאמין אנצוה... נוכל!

הכל ניתן לתבן ולסאגן, ומהצד אמצ, ואפילו עם המצב הכללית התגהני.
רק תחום אחד שאי תבני, בקישי לצוכני. עקראתו, כי לא ניתן! ולמרות
שידעתי שהוא עשן והמאנוס בין כשעון שהצמחה... לא חשני, וגפו האירוח:
קבאת הפנים, אורה חמה ואורה דת, והקשת היות. יצעני והאמני בכוחו
ובכחתי של קיובני. שהתמוצ עם משימה זו, וההיגיוסית ההמונית,
הספונסנית. היותה היסודי נהדר זהעכדתני. זו. וגפו המסר גלוקרו לבניני.
שגאם נאמין... אנצוה... נוכל! ובמה, שגם אל קטני האמונה שביני, המשיבים
העק חוח-צני והנסני, ושלכל מעינייהם נתון הציב זוג תחתונים אפת-עם.
שגה, והפעל צביותות, האמונה העוצמתה הבלתי נצטית של חברתני.
הביתני. הקיבוצי סמין מאגר אצוב של רצון, ותוכן ויכחתי, וכלבאה

ההצמחית, ואני נקראים עבד... זה פויף אסחף.
האמני עצמני, שאני "החלשים והלא וצמחים" מסוגלים להכים, והחצמחה
מבצע, שגים קיבוצי בתנועתני. עוצ עמו התנסה בו. אז ביאלי נקרא קימה
ונהיה גאים עם מעשיני, אך, הם נעמ עם זכי-נפני, חמתני. עזכור כי
מסכת חייני שזורה לעלות ויכוחות, הישגים וכשענות, ועל כן, עממן
עתידיני, לעיני. עממיק העקשנות ובהתמדה העוצבה צמיתת של
מביתני.

האצרה לא שניתה את גילן והאלמני של הקיבוצי, לא היטה או
טיטה את העולותיו וקשיון, הוא רק העמידה אותם באור הנכון
וביחס המגאים, ובידי תיקה האמונה שנוצל עמדות אתהסוב
והעיקר ממשק הכוח העלונה שפיצחה העובותני. בתוכן המושל.
אויני מטה את עצמי כי נקיים מחי בקורי... והכל חפש

אשנה.
כוצה אנוכי, כי נקיים מחי בקורי אם שוכ חפש בלה, אוחבו
נמצה את רעני. פה שנוצרה אקיצים ושיפוי אוכות חייני.
המבטאים והתרהגותיים.

מתיק "ביחז" - בטאון התק"ה

צוס"א:

צעירים נגד סיפוק אוראלי

חוזר משוכפל שהפיצה חברת צעירים של הקיבוץ הארצי בין קיבוצי התנועה ריצד על לוחות המודעות של חדרו-האוכף, כאשר הפאתוס מנטף וניגר ממנו, ניקויה בשלוליות על הריצפה. הנה מעט מן הדברים המתלהמים: "הגיעו מים עד נפש... אדישות וחוסרנות מחללות בנו כשרמן... בואו איתנו להציד את הקיבוצים מגוועה וניוון... אם לא - אתה ואני נהיה אחראים למות הקיבוץ... שומה ערינו צצת ליערות העשייה... אנו שמים את הדגש על עשייה. לא עוד סיפוק אוראלי מפקפקי שר נאומים, אלא עשייה אישית בשטח... שומה עלינו! לא נסכים להיות לנצח שחקני ספסל... זוהי שעת מיבחן! בדעתנו לשר, להביא משבירוח אדיר..."

ויש עוד. האפוקליפסה העכשווית הנו עוררה רוגז מסוים בישובי הקבה"א. יגב סקרנות מסוימת בתוגי "חדרי" מדוע סבורים הצעירים הללו כי הקיבוץ עומד לתום לגווע. הליהה בשתיים-עשרה אפסיאס, וכיצד אומרים הם להסיט את מחוגי הסעון לאחור? הצניקן שבנו הניח כי אין כאן אלא נסיון לדחור אל עין-הסערה של ההתכתשות-על-אחווים במרכז מפ"ם. ולא היא. מסתבר שהחתימה למרכזי הכוח של מפ"ם היא רק עיקר הסיפור, לא כולה.

האמנם כבר דקה, שנייה, לפני שתיים-עשרה? כבר קץ הקיבוץ מעבר למחוג?

חמי כה, עיושטר, מהחחומים על הקול הקורא את הנוסח הזה כתב מישור, וכולנו חתמנו עליו בלי לבדוק יותר מדי. אבל חתמנו, או אנחנו אחראים. זה נכון. בקיבוצים כעסו על זה קצת. אבל לא זה העיקר. העיקר הוא שהתאספנו, כ-30 חברי, בלהבות-הבשן, צעירים בגיל 20-35, והחלטנו על מעורבות, על כניסה למערכות פוליטיות-ציבוריות (מפ"ם, השוה"צ, הקבה"א). המשפט החשוב ביותר הוא שלא נסכים יותר להיות שחקני-ספסל.

ומהו משבירוח האדיר שבכוונתכם להפיה? מאין העוצמות האדירות הללו? מהיכן ולאן הן תורמנה?

חמי: הנה, נכנסנו כעת חזק לוועד הפועל של הקבה"א. אנחנו עשרים מתוך שישים שם.

זו העשייה האדירה?

חמי: חס וחלילה. אנחנו מייצגים את אלה שאיי-כפת להם, את הרוב הדומם בין צעירי הקבה"א. אנו מתכוונים להפנות את תיסכולי הצעירים לאפקי פעילות.

איזו פעילות? אתם סודרים, הכנת, מ"סיפוק אוראלי שר נאומים?"

חמי: להיכנס למערכות, לפעול בהן. הדרכה, חינור ופעילות ניכרת ואמיתית במפ"ם. הנה, היינו שלושה ימים עם פועלי המספנות. אנו קוראים לצעירי התק"ם להצטרף לפעילות בכל החחומים: נגד הגזענות, בתחום החברתי, והכל.

אין כאן קארייריזם כדשהו - כל האחווים, והמפ"ם, וההשתלבות, והדור הצעיר?

חמי: מה פתאום! אנחנו האחרונים שנהיה קארייריסטים. כל אנשי הקבוצה הם מחנכים ועובדי שדה ותעשייה. הקאריירה הפוליטית לא מעניינת אותנו.

או מה הסיפור שדכם עם "הא להיות שחקני ספסל"?

חמי: הכוונה לבית פנימה, לא לקארייריזם.

חמי: סל כבר במפ"ם, והוא כבר רכז אירגוני של הדור הצעיר במפלגה. הצעירים האלה הלכו לחפש את האתונות, ומצאו אותן. וכעת הם רוכבים עליהן, רוכבים ושרים. ויש בכך, מסתבר, יותר מסתם סיפוק אוראלי.

יוסף תרמוני

ראיון עם חמי (צ/שמר)
ככז איכאין Fe חצוי כצאור
... Fe

